

(Trka na vrata): Trk, trk, odpri mi babica,  
je zunaj Rdeča kapica.  
Trk, trk, odpri mi babica,  
čestitat sem za god prišla.  
Trk, trk, oj babica, še spiš?  
Oj čudno, da se ne zbudiš.

### 5. prizor.

**Volk:** Sem že zbudjena ham, ham, ham!  
(pride ven): kosmata kapa, zdaj te imam.  
In dobre, sladke vse reči  
požrl bom brž v hišici.

**Rdeča kapica:** Joj, pomagaj babica!  
Uboga Rdeča kapica!

**Volk:** Babica bo moja, veš,  
ničesar dati ji ne smeš.  
Še ti brž notri v hišico,  
pohrustam vse za južino.

**Rdeča kapica:** Joj striček lovec na pomoč! Na pomoč! Na pomoč!

(*Dalje prih.*)

## Vaš prijateljček.

### Gvidon je molil.

Gvidon za vse na svetu ne bi maral opustiti svoje molitve.

Kadar je bil na deželi, kjer je lovil metulje, murnčke in kačje pastirje, je bil zvečer včasih tako zelo truden, da se je kar opotekal. Bil je še dete, in morali so ga za roko peljati, da je mogel po stopnicah, tako zelo zaspan je bil.

Lepc narahlo so ga slačili, ker sam skoraj ganiti ni mogel. Komaj pa mu je vzgojiteljica, preden se je ulegel, rekla: »Gvidon, molil še nisi!« že je fantek pokleknil in izmolil vso večerno molitev in ni ničesar izpustil!

Odkar je prejel prvo sv. obhajilo, je opravljal daljšo jutranjo in večerno molitev iz velikega molitvenika... Zjutraj je v sobi svoje matere poklekal na klečalnik, ki je slonel ob steni, in sam zase molil. Dobri otrok je sklenil roke in globoko sklonil glavo,

tako da se še danes poznajo sledovi njegovih las na steni: iz tega lahko spoznamo, kako zelo zbran je bil, kadar je govoril z Bogom.

Gvidonu pa ni bilo zadosti, da je molil zjutraj in zvečer. Nekega dne je bil z očetom v dvigalu, pa je oče videl, da ima roko v žepu; zato mu je rekel, kakor so tudi vam že večkrat rekli, ko ste bili še majhni: »Roko iz žepa! To je grda razvada!«

Gvidon je takoj ubogal... in potegnil iz žepa molek, ki je skrivaj nanj molil v železniškem vozu.

Nekega jutra je pa šel s svojo vzgojiteljico k sv. maši in sv. obhajilu, pri cerkvenih vratih mu je pa rekla: »Gvidonček moj, ali bi hotel moliti v moj namen?«

Deček obljubi. Maša se prične. Že je povzdigovanje. Takoj po povzdigovanju pa se Gvidon obrne k vzgojiteljici, ki je klečala za njim, in ji potihem reče: »Gospodična, zdaj sem pa že molil za vas.«

Ko sta prišla iz cerkve, ji je pa razložil: »Glejte, gospodična! Pri povzdigovanju vsi ljudje glave sklonijo, jaz jo pa dvignem; gledam namreč Jezuščka naravnost v oči, in takrat mu povem, kar ga hočem prositi; to je moj pravi trenutek.«

Otročiči, porabite tudi vi ta trenutek kakor Gvidon, pogledjte s svojimi čistimi očmi dobremu Bogu Jezusu v oči, in povejte mu vse, česar si vaše srce želi, zlasti pa ga prosite, da bi se tudi vi znali tako obhajati kakor Gvidon!

\*

### Gvidon se obhaja.

Ni lahka stvar, ako si hočemo Gvidona predstavljati pred malo hostijo... čisto mirno bi lahko rekli, da je prejemal sv. obhajilo kakor pravi angel... Če pa tako rečemo, Gvidona nismo dosti natančno opisali. Gvidon namreč ni bil samo angel, ampak bil je tudi Gvidon, to se pravi odkritosrčen deček, ki je naravnost povedal, kar je mislil, fant pravega kova, Francozek, ki je znal dajati hitre, čudovite in duhovite odgovore. Oboje torej moramo vedeti, ako hočemo Gvi-

dona prav poznati. Povem naj vam samo nekaj zgodbic.

Vzgojiteljica ga je nekoč vprašala: »Gvidon, kaj pa delaš med zahvalo po svetem obhajilu, ko imaš Jezusa v srcu?«

»O, gospodična,« pravi Gvidon in se nasmehne, »po obhajilu ni tako kakor med povzdigovanjem, kajti Jezus govori z menoj, jaz pa ga poslušam in o k u š a m njegovo ljubezen.« —

»Gvidon, jutri je praznik, treba bo iti k sv. obhajilu,« reče mati.

Gvidon pa ji odvrne: »Če prideta Jezušček in njegov Gvidon skupaj, je vselej veliko veselje. Nama ni treba za to šele praznikov kakor drugim ljudem.«

Še eno besedo o sv. obhajilu, ki je tako lepa, da je gotovo še nihče ni prej izgovoril.

Trikrat je nad nekim tovarišem zavpil: »Mir mi daj, sitnež!« Otroci imajo pač svoje muhe. Njegova mati ga je pa hotela poučiti, da mora biti Jezuščkov prijatelj krotak, zato mu je rekla: »Gvidon, jutri ne pojdeš k sv. obhajilu!«

Kakor vselej je deček povесil glavo in umolknil.

Kazen je bila gotovo huda ... saj mati je tako mislila. Večje žrtve od sinčka ne bi mogla zahtevati.

Drugo jutro Gvidon pozajtrkuje, nabaše aktovko s knjigami in se napravi v šolo.

Ko še mamico poljubi, se pa pri vratih še enkrat obrne in pravi:

»Veš, mamica, prav nič mi ni za to, ker nisem šel k sv. obhajilu.«

»Kaj pa vendar govoriš, Gvidon? Nič ti ni za to, če ne prejmeš Jezuščka?«

»Nič, mamica.«

»Pa zakaj vendar?«

»O, veš, to je zato, ker se imava Jezušček in jaz tako zelo rada, da se vselej že kako najdeva!«

Te besede, kakršnih dotlej na zemlji še ni bilo nikoli slišati, angelček izgovori in že smukne po stopnicah.

Prijateljčka sta se vedno našla! Kako? To sta vedela samo onadva.

(Dalje prih.)

\*